

In gesprek met Robin

Vertel eens wat meer over jezelf?

Ik ben Robin, 25 jaar en ik woon in Almere. Ik woon in een begeleid wonen project. Hier heb ik hulp op afroep. Ik heb een licht verstandelijke beperking maar dit zien andere mensen niet aan mij. Hierdoor overschatten mensen vaak wat ik wel en niet kan. Ik heb veel vertrouwen nodig om sociaal contact te leggen. Ik heb hulp nodig bij mijn dagplanning en financiën. Ik ben gezond en gebruik geen medicijnen. Wel krijg ik uit voorzorg de prikpil. Mijn hobby's zijn gamen, chatten, tv kijken, creatief bezig zijn met fotografie en muziek. Ik zou wel op kickboksen willen om meer zelfvertrouwen te krijgen. Ik krijg een Wajong-uitkering en een persoonsgebonden budget (pgb). Andere mensen zeggen dat ik wat schuw en onzeker overkom maar dat komt omdat ik de kat uit de boom kijk. Ik kan er niet tegen als afspraken niet nagekomen worden.

Wat voor werk doe je?

Na het speciaal voortgezet onderwijs heb ik gewerkt bij een supermarkt. Na mijn twintigste waren er geen opleidingsmogelijkheden meer, dat vond ik erg jammer. Doordat ik nu niet goed kan lezen en schrijven is het moeilijk om een 'gewone' baan te

hebben. Ook geeft een 'gewone' baan mij veel stressgevoel. Ik heb wel geprobeerd een baan te vinden maar bedrijven geven mij geen kans. Zij vergeten dat ik mij wel volledig inzet en daardoor soms harder werk dan iemand zonder beperking. Met een beetje hulp en wat vaker uitleg kan ik meer dan een werkgever denkt. Vrijwilligerswerk is ook moeilijk te vinden omdat ze de begeleiding lastig vinden. Nu werk ik op een zorgboerderij waar ik afwisselend werk doe. Op deze werkplek is een vangnet voor mij aanwezig als ik hulp nodig heb. Werken vind ik heel belangrijk. Ik heb collega's waar ik op kan rekenen als ik het een keer moeilijk heb. Sinds 2015 werk ik minder dagen omdat ik minder geld krijg om dagbesteding in te kopen. Daardoor ben ik meer thuis. Ik ga meer gamen en zit daardoor veel op mijn kamer. Ik voel me hierdoor vaak verdrietig en alleen.

Wat zou je voor de toekomst willen?

Mijn droom is om een betaalde baan te hebben waarbij ik zelf kan afspreken hoeveel dagen ik werk zodat ik niet zo vaak thuis hoeft te zitten. Op dat werk heb ik hulp als dat nodig is. Mijn collega's

weten dat ik een beperking heb en daardoor word ik niet overschat. Zij accepteren me zoals ik ben. Doordat ik mijn eigen geld verdien heb ik meer geld om leuke dingen te doen. Ook zou ik graag op mijn niveau verder willen leren waardoor ik misschien een eigen bedrijfje kan opzetten. Ik zou ook graag zelf kiezen waar ik woon en met wie. Eigenlijk wil ik zo zelfstandig mogelijk leven en werken.

Zijn er andere dingen waar je je zorgen over maakt?

Ik zie de toekomst best een beetje negatief in. Ik ben bang dat ik straks niet meer de vrijheid heb om te werken en te leven zoals het was. Door de korting op de dagbesteding zit ik vaker thuis. Ik merk dat ik daardoor verslons en me eenzaam voel. Waarom zou ik me aankleden? Ik lig langer in bed waardoor mijn ritme verschuift. Het vervoer naar mijn dagbesteding is ook veranderd. Daardoor moet ik zelfstandig naar de zorgboerderij komen. Dit kan ik niet altijd. Ook financieel gaat het moeilijk. Ik houd niet genoeg geld over om leuke sociale dingen te doen. Al mijn geld gaat nu op aan dagbesteding en zorg. Deze veranderingen zijn frustrerend en maken me boos en verdrietig.

Welke ondersteuning is belangrijk voor jou om je eigen leven te leiden?

Mijn ouders en jongere broer doen veel voor mij. Ik kan ook moeilijke zaken bij hen kwijt. Mijn ouders weten alles van mij. Daarnaast heb ik drie goede vrienden die ik vertrouw. Ik heb een goede vriendin nog van school en twee goede vrienden op mijn werk. Dit zijn de mensen met wie ik over alles praat. Ook heb ik begeleiders die me een uur per week helpen bij mijn financiën en een half uur per week helpen bij het invullen van mijn agenda, zodat ik belangrijke afspraken niet vergeet. Het is belangrijk dat de begeleiding mij goed kent. Mensen denken namelijk vaak dat ik dingen niet kan. Ik word boos als er voor mij wordt gedacht en mensen niet de tijd nemen om naar mij te luisteren. Het is heel belangrijk dat ik vertrouwen heb in de begeleider. Dat vertrouwen krijgt hij/zij door goed naar me te luisteren en niet voor mij te bepalen wat ik moet doen. Een luide stem maakt me angstig. Als een begeleider mij kent gaat dit vaak beter.

